

برنده جایزه «بوکر» معرفی شد

جایزه ادبی «بوکر» سال ۲۰۲۳ به رمان یک نویسنده ایرلندی اهدا شد و رئیس هیات داوران از آن به عنوان اثری «تکان دهنده» یاد کرد. «پل لینچ»، نویسنده ایرلندی برای نگارش پنجمین رمان خود با عنوان «آواز پیامبر» به عنوان برنده جایزه ادبی «بوکر» سال ۲۰۲۳ انتخاب شد.

داریوش فرهنگ از بازی در کدام نقش می‌ترسید؟

«من نقش منفورترین شخصیت اسلام شیعی ؛ این زیاد را بازی کردم. در ابتدا می‌ترسیدم که این نقش را بازی می‌کنم زیرا این شخصیت در تاریخ بسیار منفور است و تصورم این بود که شاید در خیابان با چوب و سنگ من را بزنند اما درست برعکس شد و از بازی من در این نقش استقبال زیادی کردند.»

شقایق فراهانی و سعید چنگیزیان به «جنون محض» پیوستند

دور جدید اجراهای «جنون محض» با ترکیبی از بازیگران قدیمی و جدید به روی صحنه می‌رود. به نقل از روابط عمومی گروه، نمایش «جنون محض» به کارگردانی علیرضا کوشک‌جالی، که بهار و تابستان سال گذشته روی صحنه بود، آدرماه امسال با تغییراتی در گروه بازیگران در تالار فرهنگ اجرا می‌شود.

این فیلم را در تلفن همراه ببینید!

کارگردان فیلم کوتاه «ساعت بازدید» که این روزها اکران آنلاین شده است اظهار امیدواری کرد: مخاطبان این فیلم کوتاه را در نمایشگر تلفن همراه ببینند تا درگیر جزئیات تصویری و میزانشن‌های داستان قرار بگیرند.

۱۰۶ فیلم متقاضی سودای سیمرغ شدند

۱۰۶ اثر متقاضی حضور در بخش سودای سیمرغ چهل و دومین جشنواره بین المللی فیلم فجر شدند.

بازیگر سینما و تلویزیون - امروز دوشنبه - ششم آذر ماه - در بیمارستانی در شهر رشت گیلان درگذشت. نعیمه نظام‌دوست از همکاران این بازیگر در گفت‌وگویی با ایسنا خبر کرد. به گفته وی پروانه معصومی چند روزی در بیمارستان به دلیل عارضه پارگی روده بستری بود و امروز بر اثر عفونت ریوی به آی سی یو منتقل شد و ساعتی پیش از دنیا رفت. سکینه کبودرآهنگی بانام هنری پروانه معصومی، متولد ۱۱ اسفندماه ۱۳۲۳ بود. او تحصیلاتش را در دانشکده زبان‌های خارجی دانشگاه ملی ایران به پایان رساند. او نخستین بار در سال ۱۳۵۰ در فیلم بی‌تا نقش کوتاهی گرفت و سال بعد در رگبار ساخته - بهرام بیضایی نقش اول زن را بازی کرد. معصومی برای نقش‌آفرینی در «گل‌های داوودی» (۱۳۶۳) جایزه بهترین بازیگر نقش اول جشنواره فیلم فجر و برای «جهیزیه‌ای برای رباب» و «شکوه زندگی» (هر دو در ۱۳۶۶) لوح زرین بهترین بازیگر نقش اول را گرفت. معصومی نخستین بار

پروانه معصومی درگذشت

سال ۱۳۶۳ در سریال «کوچک جنگلی» به کارگردانی بهروز افخمی در قاب تلویزیون حاضر شد و بعدها در سریال‌هایی چون «امام علی (ع)»، «مسافر ری»، «پلیس جوان»، «یوسف پیامبر (ع)» و «مثل هیچکس» بازی کرد. آخرین حضور پروانه معصومی در قاب تصویر سریال «در کنار پروانه‌ها» به کارگردانی داریوش یاری بود که سال ۱۴۰۰ از شبکه دو پخش شد.

به بهانه بازگشت خوانندگان پاپ به موسیقی‌های قدیمی؛

وقتی می‌خواهند از طرفداران خوانندگان قدیمی تا «عمو پورنگ» را راضی نگه دارند

چه بسا که موسیقی به عنوان یک کاتالیزور قدرتمند برای نوستالژی شناخته شده است که کافی است، آهنگی از یک دوره خاص از زندگی خود را بشنویم و فوراً احساسات و خاطرات قدیمی به گونه‌ای مثبت‌تر از آنچه که در واقعیت بوده‌اند، برایمان زنده شود.

آیا آثار کاورشده ارزش هنری دارند؟ این یک مقوله بسیار چالش برانگیز در میان اهالی موسیقی است. با قطعیت می‌توان گفت هیچ موزیسینی در تاریخ وجود نداشته که برخی از قطعات دیگران را کاور و نسخه‌ای مخصوص به خود را ارائه نکرده باشد. حتی بزرگان موسیقی که خود در خلق ملودی و ترانه، ید طولایی دارند، گاه آثار فاخر را کاور می‌کنند. این کار بسیار مرسوم است و از زمانی که موسیقی شنیداری ثبت می‌شده تا همین امروز جریان داشته است. مثلاً آهنگ «مرغ سحر» که نخستین بار توسط ملوک ضرابی خوانده شد، بعد از آن توسط خواننده‌های زیادی همچون زنده‌یادان بنان و محمدرضا شجریان بازخوانی شد.

خود با طرفدارانشان همخوانی کردند. همچنین چندی پیش پس از مرگ متیو پری (بازیگر نقش چندلر در سریال فرننز)، چارلی پوت در کنسرتش، برای ادای احترام به این هنرمند محبوب، تیتراژ سریال «فرننز» را با طرفدارانش همخوانی کرد ولی زمانی این اتفاق دچار مشکل می‌شود که بازگشت به گذشته و تکرار آنچه که برای مردم احساس آشنا دارد، تنها چیزی باشد که این افراد در چنته دارند. در حقیقت این افراد تلاش می‌کنند با استفاده از برانگیختن حس نوستالژی در مخاطب، به موفقیت برسند؛

از هنرمندان موسیقی ترجیح می‌دهند به جای ایده و خلاقیت شخصی، قطعات خود را کاور کنند و این بر مبنای سلیقه شخصی است. مثلاً شاید هدف هنرمند از این کار علاقه شخصی خودش به آن اثر، برقراری ارتباط قوی‌تر با مخاطبان، به رخ کشیدن توانایی خود در اجرای اثری خاطره‌انگیز و البته سخت باشد و یا ادای احترامی به هنرمندی باشد که آن اثر را اجرا کرده است.

نمونه این مورد را هم می‌توان در کنسرت گروه «وان دیرکشن» دید که تیتراژ ابتدایی سریال محبوب «فرننز» را در کنسرت

شاید در تنظیم آهنگ، گام و به کارگیری سازهای مختلف با نسخه اصلی تفاوت داشته باشد اما ملودی اصلی آن همان ملودی نسخه اولیه است. کاور موزیک را نسخه بازخوانی یا **cover version** نیز می‌نامند.

کاور کردن موسیقی یک امر شایع و بسیار متداول در سرتاسر دنیا است. نه تنها نوازندگان و خوانندگان خرده‌پا و مبتدی بلکه موزیسین‌های بزرگ نیز نسخه‌های از پیش تولیدشده را دوباره بازسازی می‌کنند. کاور موسیقی تفسیری دوباره از آهنگ‌های موجود است. خیلی

ماجرای مجوز «هیولا»ی محسن امیر یوسفی چیست؟

طبق بررسی‌های ما کتاب مشکلی ندارد. کتاب «هیولا» شامل هشت داستان کوتاه است و در بخشی از توضیحات ناشر آمده است: «محسن امیر یوسفی در مجموعه داستان «هیولا» نیز همچون آثار سینمایی‌اش نگاهی طنزآمیز و نقادانه به اوضاع اجتماعی و سیاسی انسان امروز دارد. او روایت‌هایی شگفت از رویارویی قدرت‌های جهانی به تصویر کشیده که در وضعیتی گروتسک با هم سرشاخ می‌شوند. امیر یوسفی با فروکاستن مفاهیم و

وزارت ارشاد متوقف و اعلام شد نیاز به بررسی مجدد دارد. این درحالی است که محمدعلی مرادیان، مدیرکل دفتر توسعه کتاب و کتابخوانی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی با تأکید بر این‌که این کتاب مشکلی ندارد، به ایسنا می‌گوید: کتاب در مرحله اعلام وصول است؛ قبل از توزیع کتاب، ماکت کتاب با متنی که مجوز لازم را کسب کرده، تطبیق داده می‌شود و این کتاب در این مرحله قرار دارد. احتمالاً نتیجه اعلام وصول نیز امروز یا فردا مشخص می‌شود.

محسن امیر یوسفی می‌گوید: کتاب «هیولا» یش علی‌رغم دریافت مجوزهای لازم، اجازه توزیع در بازار کتاب را پیدا نکرده است؛ اما مدیرکل دفتر توسعه کتاب و کتابخوانی می‌گوید این کتاب در مرحله اعلام وصول است.

محسن امیر یوسفی، کارگردان و نویسنده سینما با بیان این‌که کتابش اجازه توزیع در بازار کتاب را پیدا نکرده است، می‌گوید: مجوز مجموعه داستان «هیولا» در نشر چشمه دریافت شده بود اما بعد از چاپ کتاب و اقدام برای توزیع به دستور

و بی‌دفاع حالتی طنزآلود و عجیب پیدا می‌کنند. این مجموعه تجربه‌ای تازه از خواندن داستان گروتسک را به خواننده عرضه می‌کند؛ تجربه‌ای که نویسندگان ایرانی در این سال‌ها کمتر به آن پرداخته‌اند.»

ایدئولوژی‌های پرطمطراق به صحنه‌های دوبعدی و کاغذی، عیار آنها را مشخص می‌کند و زیر رگبار سؤال می‌برد. این رویکرد در کاوش شخصیت‌ها هم نمود پیدا کرده است. قاتل، ناجی استخر، شکنجه‌گر و یا نوزاد در این وضعیت عریان